

I

De wereld verdween en haar hele lichaam deed pijn. Maar niets maakte ook maar enig geluid. De stilte weerklonk zo zuiver als de gedachten van de doden. Sergeant-majoor Gold wist alleen maar dat ze met geweld alle kanten tegelijk op werd gegooid en dat een of andere kracht projectielen tegen haar aan wierp in de duisternis. Ze bevond zich zo dicht in de buurt van de explosie dat het geluid nooit tot haar was doorgedrongen.

Daarnet brandde de verlichting in haar kantoor nog. Nu was haar kantoor er niet meer; er was alleen maar duisternis en geweld. Er was zelfs geen plaats voor angst; er was alleen maar een schok en verwarring. Toen begonnen Golds zintuigen weer te werken. Stof, grind, een brandgeur. Een stank als van salpeterzuur.

De brokstukken van haar bewustzijn sloten zich weer aaneen; haar geest begon weer te functioneren. Even dacht ze uit pure professionele interesse: dus zo is het om bij een bomaanval om het leven te komen. Achter haar ogen huisde pijn, en ze hoorde een doordringend gejuik. Wat was dat voor een geluid? Geschreeuw.

Gold bewoog haar vingers, schoof trillend haar voet heen en weer en boog een knie. Alles deed pijn, maar alles werkte nog. Ze kon zich niet voorstellen hoe dat mogelijk was.

Ze kwam langzaam overeind tot ze rechtop zat, waarna ze keek of ze gewond was. Misschien was het niet zo erg en had ze niets gebroken. Ze hoestte, en dat veroorzaakte wel meer pijn. Gebroken ribben, wellicht. Waarschijnlijk een hersenschudding. Ze had geluk gehad. Maar hoe was het met de anderen?

Gold zocht op de tast naar haar helm en haar geweer. De helm was verdwenen, maar haar vingers vonden de M-4 wel. Ze wilde vechten, maar ze wist dat degene die dit had gedaan allang weg was of samen met zijn slachtoffers was omgekomen. Ze gebruikte het wapen als een kruk om overeind te krabbelen en stootte vervolgens haar hoofd tegen een bezweken balk.

Deze dag had er altijd aan zitten komen, wist ze. Het centrale op-

leidingscentrum van de Afghaanse Nationale Politie in Kaboel was een voor de hand liggend doelwit voor de taliban. Gold hielp met leiding geven aan het programma ter bestrijding van analfabetisme, en haar kantoor in het westelijke uiteinde van de begane grond was zo ver van de hoofdingang verwijderd als maar mogelijk was. Vandaar dat ze niet verbrand of vermorzeld was.

Ze hoestte nogmaals en spuugde slijm uit. Ze ging met tot spleetjes geknepen ogen op zoek naar de deur. Alle deuren waren verdwenen, maar ze vond wel een gat in de muur.

Eenmaal buiten gekomen, ademde Gold schone lucht in. Ze ademde nogmaals in en dat voelde beter, hoewel ze nog altijd wat pijn in haar borstkas voelde. Ze liep wankelend langs de muur, totdat ze de voorkant van het trainingscentrum had bereikt.

De explosie had het betonnen gebouw opengereten; van de ene kant naar de andere kant en van boven naar beneden door alle vier verdiepingen heen, alsof een of andere enorme laadschop een ovale schep uit de voorgevel van het hele bouwwerk had gerukt. Vlak bij de ontploffingskrater lag een verbrande hoop staal op de grond; het motorblok van wat wel een vrachtwagenbom moest zijn geweest. Er klonk gekreun, geschreeuw en gevloek in het Pasjtoe, Dari en het Engels op vanuit het puin. Gold baande zich voorzichtig een weg tussen het kapotte metselwerk en de verbogen balken door. Ze vond een stuk van een hand met drie vingers eraan. Ze zag ook een bloederig stukje van een uniform en een laars met een voet erin.

Er kwam een eenzame, ratelende brandweerauto in zicht. Zijn sirene loeide met zware hortende stoten. Plakplaten met de Afghaanse en Amerikaanse vlag markeerden de nieuwe Ford, naast een bordje waarop in drie talen BRANDWEER EN REDDINGSWERKERS, HOUD AFSTAND stond. Er kwam een tweede vrachtwagen aan. Brandweerlieden met stroken gele reflectieve stof op de achterkant van hun uitrukjassen hingen aan de zijkant van de voertuigen.

De mannen brachten een brandslag op druk, waarna ze de waterstraal loslieten op vlammen die een meter of tien van Gold opflikkerden. Een zwarte nevel van water en roet spatte tegen haar gezicht. Ze vocht tegen haar tranen terwijl ze namen riep: 'Hamid? Hikmatullah?' Er kwam geen antwoord, alleen maar niet van elkaar te onderscheiden geschreeuw van slachtoffers die zich ergens in het tafereel van verwoesting rondom haar bevonden. Door de branden, de krater, de rook

en het geschreeuw leek het alsof de hel zelf was opengescheurd en door de grond omhoog was gebroken.

Gold baande zich een weg naar de achterzijde van het opleidingscentrum, waar nog een buitenmuur overeind stond. Ze trok een deur open en ging het gedeelte van het gebouw binnen waar haar klaslokaal was geweest. Er restte weinig waaraan je de ene ruimte van de andere kon onderscheiden. Elke ruimte stond nu open naar de straat daarbuiten, zoals bij een poppenhuis waarvan de voorgevel was verwijderd.

‘Mevrouw,’ riep een Amerikaanse stem. Het was een man in brandweరుuitrusting, misschien een burgeradviseur. ‘Ga daar niet naar binnen!’

Gold negeerde hem. Ze besteeg een trap die in de open lucht eindigde. Het gedreun van helikopterrotoren begon aan te zwellen en werd luider. Er landde een Black Hawk op het terrein van het politiecentrum.

Ze schreeuwde namen boven het geluid uit. Geen antwoord. Er droop water uit een gebroken pijpleiding en het rook er naar uitlaatgassen en vuilverbranding. En toen hoorde ze een bekende stem.

‘*Maalim, maalim.*’ Lerares.

De jongeman riep nogmaals, en toen vond ze hem. Mahsoud lag op zijn rug in wat er nog van de hal restte. Hij was bedekt met gruis, maar Gold kon zien dat zijn gezicht ernstig verbrand was. Hij keek haar met rood geworden ogen aan. Een gedeelte van de muur was op zijn benen terechtgekomen.

‘*Daa kharaab dai,*’ zei hij. Het is ernstig.

Toen ze hem in die toestand zag, wilde ze tekeergaan, huilen en om zich heen slaan. Professioneel blijven, zei ze tegen zichzelf, en de ABC-methodiek toepassen: vrije luchtweg, ademhaling en circulatie. Als hij met me kan praten, dan zit het met de A en de B wel goed. Ze controleerde zijn halsslagader en voelde een snelle maar zwakke hartslag. De C was er minder goed aan toe.

Gold probeerde het betonnen brokstuk van zijn linkerdijbeen af te krijgen. Ze duwde zo hard dat ze dacht dat haar ruggengraat zou breken. Er kwam geen beweging in. Ze duwde nogmaals. De betonplaat bewoog een halve centimeter en Mahsoud schreeuwde het uit.

‘*Zeh mutaasifyum,*’ zei ze. Het spijt me. Daarna schreeuwde ze: ‘Hospik!’ De motor van de helikopter stond inmiddels uit en Gold nam aan dat er medische hulp aan boord was.

Ze kon Mahsoud niet verliezen. Het was haar favoriete student. In

tegenstelling tot veel jonge mannen van zijn leeftijd was hij er tijdens de overheersing door de taliban op de een of andere manier in geslaagd om te leren lezen. Daarom leerde Gold hem Engels, terwijl ze de andere politierekruten hun eigen taal leerde lezen.

Hij strekte zijn linkerhand naar haar uit. Zijn rechterhand was verminkt. Ze pakte zijn hand vast, en hij kneep zo hard dat het haar pijn deed. De greep van een hoefsmid, het beroep van zijn vader.

‘Het gaat in orde komen met je, makker,’ zei ze.

Hij haalde tweemaal moeilijk adem en zei toen: ‘Wat betekent dat woord dat u tegen me zegt?’

‘Zoiets als vriend, of kameraad.’

‘Dat is goed Engels woord.’

‘Hospik,’ schreeuwde Gold. ‘Nu!’

Er kwam een hospik van de marine naar hen toe die geknield naast Gold en Mahsoud ging zitten. De onderofficier zette een stethoscoop aan zijn oren en beluisterde Mahsouds borst. Hij scheen met een lampje in zijn ogen en bevoelde zijn onderbuik, armen en ribben.

‘Doet het pijn als je ademhaalt?’ vroeg de hospitaalsoldaat.

Gold dacht dat Mahsoud het wel zou begrijpen, maar ze herhaalde de vraag evengoed in het Pasjtoe. Mahsoud knikte.

‘Heb je nog andere pijn?’

Mahsoud knikte nogmaals. De hospik verwijderd het dopje van een injectienaald en gaf Mahsoud een injectie. Vervolgens scheen de hospitaalsoldaat met zijn lamp onder het beton waaronder Mahsoud vastzat. Gold bukte zich om ook te kunnen kijken. Ze hoopte dat Mahsoud haar schrik over wat ze daar zag niet opmerkte.

Zijn linkeronderbeen was in een onmogelijke hoek naar zijn dijbeen toe gebogen. Een stuk van een wapeningsstaaf die tot een vleeshaak verdraaid en afgeknapt was had de knie vastgenageld. Een verschrikking van verscheurd vlees, maar er was niet veel bloed.

‘Kunnen we dat beton van hem af krijgen?’ vroeg Gold.

‘Zelfs met geschikte apparatuur zou hij lastig los te trekken zijn,’ zei de hospik. ‘Door het beton zit hij vast, maar het zorgt er ook voor dat hij niet doodbloedt.’

‘Hij kan hier niet voor altijd blijven, dus wat ga je doen?’

‘Dit zal mijn kapitein moeten afhandelen. Hij is chirurg.’

Dat beviel Gold maar niets. ‘Zal hij tot amputatie overgaan?’ vroeg ze.

‘Los van het probleem om de patiënt te verplaatsen, ziet dat been er sowieso slecht uit. En ik denk dat zijn longen ook nog beschadigd zijn.’

Hij is niet ‘de patiënt’, dacht Gold. Hij heeft een naam. Hij wil zijn Afghaanse landgenoten helpen. En God weet dat hun politie eerlijke mensen nodig heeft die op te leiden zijn.

‘Hoe is het met mijn been?’ vroeg Mahsoud in het Pasjtoe.

‘Ze zullen alles doen wat ze kunnen,’ zei Gold.

‘U moet ze niet mijn been laten afzetten. U weet dat ik politieagent wil worden.’

De radio van de hospik bracht een blaffende stem voort. De man drukte een schakelaar in en zei: ‘Jawel, kapitein. Eerste etage. Voorzichtig met naar boven komen. Ernstig trauma aan het linkerbeen, waarschijnlijk rook ingeademd. Patiënt zit vast en hij is bij bewustzijn en alert.’

Gold overzag de ravage rondom haar. Her en der rees nog rook op. In de knoop geraakte pijpleidingen en elektriciteitspijpen. Plassen roodachtig water. Het gejammer van de gewonden. Levens verwoest door terroristen die dachten dat ze zichzelf naar het paradijs lanceerden op een lading van kunstmest en dieselolie, of misschien een achterbak gevuld met aan elkaar verbonden 105mm-houwtsergranaten. Alweer.

De hospik knielde neer en draaide een waterfles open. Hij liet water op het verbrande gedeelte van Mahsouds gezicht druppelen. Vervolgens scheurde hij een folieverpakking open, waaruit hij een van een of andere zalf voorzien verband haalde. Hij legde het over Mahsouds wang.

Toen de arts arriveerde, trok hij bebloede latex handschoenen uit en deed een nieuw paar aan. Hij schakelde een zaklantaarn aan om Mahsouds been te bekijken. Hij keek om zich heen naar de omgevalen betonplaat en zuchtte diep.

‘Zeg tegen hem dat ik dat been zal moeten amputeren,’ zei de arts. ‘Het spijt me.’

‘Hij kan u verstaan, kapitein,’ zei Gold.

Mahsoud begon te huilen. ‘Ik zou explosieventenieur worden,’ zei hij. ‘En nu zal ik een bedelaar op straat worden.’

‘Ik weet niet wat je zult worden,’ zei Gold in het Pasjtoe. ‘Maar je zult nooit een bedelaar zijn.’

‘Ik wilde helpen die afvalligen een halt toe te roepen.’

‘En dat zul je ook, mijn vriend. Je zult een andere manier vinden om dat te doen.’

De chirurg knipte Mahsouds broek open. Vervolgens gaf hij hem drie injecties en wachtte tot het verdovingsmiddel begon te werken.

‘Kijk me aan, Mahsoud,’ zei Gold. ‘Ik wil dat je naar mijn gezicht kijkt.’ Kijk maar overal naar, behalve naar het snijwerk.

‘Laat mijn hand niet los, lerares.’

‘Dat zal ik niet doen. Ik blijf hier bij je.’

De chirurg opende een koffer en pakte er een lang roestvrijstalen mes uit.

Op luchtmachtbasis Bagram, ten noorden van Kaboel, tuurde majoor Michael Parson door de cockpitramen van zijn C-5 Galaxy. Hij stond te wachten tot de luchthaven een paar Humvee’s in het laadruim van het vliegtuig had geladen. De versleten voertuigen moesten terug naar luchtmachtbasis Al Udeid in Qatar. Parson wilde zo snel mogelijk opstijgen om uit dit godverlaten land weg te komen. Maar toen hij contact opnam met het commandocentrum van de luchtmacht, hadden de mensen van de inlichtingendienst het over een grote explosie in de directe omgeving. Het was niet te voorspellen hoe dat zijn vluchtoperaties zou beïnvloeden.

Er klonk witte ruis uit de luidsprekers op de stalen lantaarnpalen langs de hellende laadoprit. En daarna volgde een mededeling via *Giant Voice*, de bijnaam van de omroepinstallatie van de luchtmacht: ‘Attentie, iedereen op de basis. Bagram bevindt zich in toestand Delta van troepenmachtbescherming. Ondersteunende troepen van de marine-luchtvaartdienst moeten paraat staan voor een gebeurtenis met heel veel slachtoffers.’

Sergeant Dunne, de boordwerktuigkundige, zat voor zijn controlepaneel. Hij droeg zijn koptelefoon over zijn loodgrijze haar dat iets langer was dan de voorschriften toelieten. Hij wikkelde het folie van een staafje Wrigley’s af en kauwde er fronsend op alsof de kauwgom vreemd smaakte. Dunne deed zijn koptelefoon af en onderbrak het controleren van de vlieggereedheid.

‘Wat is er in hemelsnaam aan de hand?’ vroeg hij. ‘Er is allerlei gepraat op de frequentie van de verkeerstoren.’

Parson keek door de cockpitramen naar buiten. Er stegen een paar

F-16's op en het gegil van hun opstijgen bulderde in golven over de basis. De straaljagers bereiden de oranje-blauwe vlammen van hun naverbranders in een bijna verticaal vluchtpad en verdwenen uit het oog naarmate ze steeds hoger gingen vliegen.

Als ze gevechtsvliegtuigen inzetten bij een gevechtsluchtpatrouille, dacht Parson, dan moet dit ernstiger zijn dan de gebruikelijke zelfmoordaanslag. Misschien ging het gepaard met andere aanvallen? Hij keek naar het zuiden, waar de gevechtsvliegtuigen uit het zicht waren verdwenen.

'Ga jij maar gewoon door met je vlieggereedheidscontroles,' zei Parson, 'maar blijf goed opletten.'

'Zal ik doen,' zei Dunne.

'Ik ga naar het commandocentrum toe om te kijken wat er aan de hand is.'

Toen Parson op een drafje over de laadoprit liep, hoorde hij het ge-jank van vliegtuigturbines en vervolgens voelde hij de luchtverplaatsing van helikopterrotoren. Op de legerbaan stonden drie H-60's met ronddraaiende rotorbladen en rode kruisen op hun flanken. De Black Hawks stegen één voor één op, waarna ze in zweefvlucht van het platform vandaan taxieden en naar het zuiden weg fladderden. Op weg om gewonden op te pikken, vermoedde Parson.

In het commandocentrum vermengde het getater van stemmen zich met het geruis en gekraak van radio's en met het rinkelen van telefoons. Parson vond de commandant van de luchtmachtbasis, een volle kolonel. De mouwen van zijn gevechtstenu van de luchtmacht had hij opgerold en er rustte een Beretta in een holster op zijn borst. Hij hield een koptelefoon tegen zijn oor.

'Bij het politiecentrum?' zei hij. 'Jawel, generaal. Er staat een luchtvaartgeneeskundig team klaar om op te stijgen. Natuurlijk, generaal, ik blijf aan de lijn.'

'Kolonel, ik ben de gezagvoerder van Reach Drie-vier-zes,' zei Parson. 'Staat mijn missie nog altijd gepland?'

'Je zendercode is niet langer Reach,' zei de kolonel. 'We sturen je op een luchtvacuatiemissie naar Duitsland. We zullen een enorme hoeveelheid patiënten binnenkrijgen. De meesten van hen zullen naar Landstuhl moeten worden doorgevlogen.'

Er moest wel sprake van een soort vergissing zijn. Andere vliegtuigen, zoals de C-130, waren veel beter toegerust om patiënten op te ne-

men en konden de gewonden veel gemakkelijker aan en van boord krijgen. Ze hadden ook een betrouwbaardere luchtdrukregeling. Parson had heel wat luchtvaartgeneeskundige vluchten uitgevoerd in de tijd dat hij navigator op een C-130 was. Maar dit was zijn eerste missie als gezagvoerder van een C-5. Het laatste wat hij kon gebruiken was dat hij een taak moest uitvoeren waarmee hij en zijn bemanning nog niet eerder te maken hadden gehad op een C-5, een vliegtuig dat nooit bedoeld was om ambulancevluchten uit te voeren.

‘Ik wil wel helpen,’ zei Parson, ‘maar weet u zeker dat dit een goed idee is?’

‘We hebben feitelijk geen andere keus,’ zei de kolonel. ‘Jullie zijn het enige waarmee we iets kunnen hier op Bagram. Er staan een aantal laadborden met brancardsteunen voor patiënten in een van de hangars verderop. Wanneer je *loadmasters* ze eenmaal hebben geïnstalleerd zal het luchtvaartgeneeskundige team het voor de rest overnemen.’

Niet ideaal, dacht Parson, maar we kunnen zorgen dat het werkt. We installeren de laadborden, trekken wat valkabels door om de apparatuur van het medische team van stroom te voorzien en dan hebben we een vliegend ziekenhuis. En nog een verdomd groot ziekenhuis ook. Parson was er trots op dat hij in het grootste vliegtuig van de Amerikaanse luchtmacht vloog. Met zijn lengte van meer dan vijftien meter en een maximaal gewicht van meer dan vierhonderd ton kon de C-5 bovenmaatse ladingen vervoeren die geen enkel ander toestel aankon. Maar de A-modellen waren ouder dan veel bemanningsleden die erin vlogen. En met al die kilometers bedrading en leidingwerk in een mengeling van technologie uit twee verschillende eeuwen kon er heel wat fout gaan.

Toen Parson weer op de landingsbaan stond, kwamen er al helikopters met gewonden terug. Stof en uitlaatgassen vermengden zich in de door hun rotoren veroorzaakte luchtverplaatsing. Het brandde in zijn ogen en schuurde in zijn keel.

Bij de C-5 waren de *loadmasters* bezig met het op zijn plaats schuiven van de laadborden met brancardsteunen voor patiënten. Op elk laadbord stonden stutten waarop brancards konden worden bevestigd. De *loadmasters* hadden verwacht tien Humvee's te moeten vastketenen, maar nu richtten ze het laadruim in voor ongeveer veertig gewonden.

‘Hebben je mannen alles wat jullie hiervoor nodig hebben?’ vroeg Parson aan de leidinggevende *loadmaster*.

‘Ik denk het wel, majoor. We hebben de boeken erbij moeten pakken om er zeker van te zijn dat we alles volgens de technische voorschriften doen. In de C-141 vervoerde ik de hele tijd patiënten, maar in dit gevaarte heb ik dat nog nooit gedaan.’

Parson keek toe hoe de teamleden het laatste laadbord over de rolwielen schoven. De loadmasters klaptten vrachtvergrendelingen omhoog vanuit uitsparingen in de vloer, waarna ze de vergrendelingen op hun plaats schopten. Het was een industrieel tafereel van gekletter van metaal, met smeer besmeurde checklists en boven het geloei van de hulpaggregaten uit geschreeuwde bevelen.

Toen het vliegtuig eenmaal was ingericht, reed er een bus met een rode maansikkel achteruit naar de openstaande laadoprit bij de staart. Er ging een loadmaster op de oprit staan die de buschauffeur met handsignalen verder loodste. De loadmaster hield zijn vuisten gekruist en de bus kwam tot stilstand naast een vliegtuigtrapwagen die tegen de laadoprit stond opgesteld. Het team van luchtvaartgeneeskundigen – twee gevolmachtigde boordverpleegkundigen en drie vrijwillige boordartsen – begon hun brancardpatiënten de trap op te hijsen.

Andere bemanningsleden gingen door met de vluchtgereedheidscontroles. Dunne stond onder motor nummer vier en keek omhoog naar de motorkap.

Onderweg naar Bagram had de MADAR-computer een foutmelding uitgespuugd die te maken had met abnormale trillingen in nummer vier. Parson had verwacht dat hij een motor moest uitschakelen en een noodsituatie zou moeten afkondigen. Dat bleek niet nodig, maar nu wantrouwde hij die motor daardoor wel.

‘Gaat hij het houden?’ vroeg Parson.

‘Zolang u hem maar buiten het trillingsbereik houdt,’ zei Dunne.

Natúúrlijk houd ik hem buiten het trillingsbereik, dacht Parson. Boordwerktuigkundigen leken te denken dat alle piloten idioten waren.

Met de mouw van zijn vliegeroverall veegde hij het zweet van zijn gezicht. Anders dan bij zijn vorige vlucht was het vandaag heet op Bagram. En ook enorm helder: onbepert zicht. Je kon helemaal de Pansjirvallei in kijken. Bagram lag in het platte gedeelte van een bekken, op her en der met struikgewas bedekt rotsachtig land dat zich uitstrekte tot aan een krans van grijze bergen.

Op Parsons volgende bestemming, luchtmachtbasis Ramstein, zou

het koeler zijn. De basis lag vlak bij het militair regionaal medisch centrum in Landstuhl, een van de weinige ziekenhuizen ter wereld die waren toegerust om zo'n groot aantal traumapatiënten tegelijk te behandelen. Arme zielen; de meesten waren waarschijnlijk Afghanistan nooit eerder uit geweest. Ze moesten eerst opgeblazen worden en in aantallen verbrand worden die Afghaanse ziekenhuizen niet konden behandelen om weg te komen uit deze hel.

Parson beklom de ladder die naar het laadruim leidde. De luchtvaartgeneeskundigen bogen zich over hun patiënten, van wie sommigen aan monitoren hingen, enkelen met geëntubeerde borstkassen, anderen ogenschijnlijk buiten kennis en velen met wijd open ogen van angst. Menselijke wrakstukken. Er hing een medicijnlucht als van ontsmettingsalcohol, die de gebruikelijke vliegtuiggeuren van smeer en hydraulische vloeistof overstemde.

Hij vond de commandant van het medische team en stelde zich voor. Op haar vliegeroverall prijkten het vliegersinsigne van een luchtvaartgeneeskundige verpleegkundige en het insigne van een luitenant-kolonel. Ze droeg een bril zonder montuur met een aan de poten bevestigd brilkoord.

'Overste,' zei Parson. 'Mijn bemanning is niet gewend aan een dergelijke operatie, maar we zullen ons uiterste best doen.' Hoewel Parson de gezagvoerder van het vliegtuig was moest hij het hoofd van het medische team overeenkomstig haar rang eer bewijzen.

'En wij zijn niet gewend aan dit casco,' zei ze, 'maar veel van deze patiënten zijn er zeer slecht aan toe en moeten worden uitgevloegen in alles wat er maar voorhanden is.'

Ze klonk alsof de manier waarop dit geregeld was haar net zo min beviel als dat het Parson deed. Maar soms moet je in een oorlogssituatie improviseren en moet je het doen met de middelen die je tot je beschikking hebt.

Een loadmaster overhandigde Parson wat papieren. 'Formulier F en de vrachtbrief, majoor.'

Parson ondertekende het massa-en-balansformulier en keek daarna de passagiers- en patiëntenlijst door. Het waren voornamelijk Afghaanse namen zonder sociaal verzekeringsnummer en een paar westerse namen, wellicht van adviseurs en opleiders. Hij hield op met lezen toen hij een van de namen zag: GOLD, SOPHIA L. SGT MJR. Nee, zij niet alsjeblieft, niet opgeblazen ook nog na alles wat ze had doorge-